

[Wilhjelm]

marks Radio, skal man i hvert fald ikke gøre økonomien til et mere direkte folketingsanliggende.

Når spørgsmålet er rejst om en sund økonomi for Danmarks Radio, og når denne her diskussion i det hele taget er startet herinde, vil vi selvfølgelig give vores besyv med. Vi finder ikke, at Danmarks Radios økonomi kan kaldes usund. Det er en virksomhed med en meget stor omsætning, den leverer et produkt, og under produktionen af denne leverance holder den sig faktisk inden for de budgettal, der er opstillet. Så på den led er Danmarks Radios økonomi såmænd endda meget sund og sundere end så mange andre.

Også på andre områder er Danmarks Radios økonomi sund. Licensen, som vel svarer til 30-40 biografbilletter om året for en hel familie, kan ikke kaldes afskyvækkende høj – især i forhold til, hvad man tilbyder, og i betragtning af, at det er et lille sprogeområde, disse udsendelser skal produceres for.

Vi finder, det er godt, at det ikke er dækket ved reklamefinansiering, og at det ikke er gjort til et bevillingsanliggende, som fremskridtspartiets dagorden jo stiler mod at gøre det til.

Vi kan nok så meget være imod kopskatte – jeg ved såmænd ikke, hvor skæv den sociale fordeling ved licenserne er, når man tager gradueringen i sort/hvid og farve-TV og ren radiolicens i betragtning – men i hvert fald som det er nu, er det brugerne, der betaler for Danmarks Radio, og dette er i princippet rigtigt, om end man måske kunne udvide nogle ordninger vedrørende nedsatte licenser for særlige indkomstgrupper.

Reklamefinansiering skal jeg ikke gøre til et stort punkt. Jeg er ganske enig i de argumenter, kulturministeren har fremført omkring det, specielt argumenterne om den indflydelse, det ville få på udsendelsernes indhold, hvis man indlod sig på reklamefinansiering. Skulle man snakke reklamefinansiering af oplysningsvirksomhed, synes jeg, det skal dreje en helt anden vej omkring. Det ville vi da ikke afvise. Man kunne da godt tænke sig – som nogle har foreslået inden for særlige områder, men man kunne da også godt tænke sig det generelt – at man f. eks. ved en afgift på reklamen de steder og i de medier, hvor den får lov til at udfolde sig allerede, finansierede de forbrugeroplysende udsendelser. På samme måde som nogle har foreslået,

at tobaksoplysningen og alkoholoplysningen kunne finansieres ved afgifter på reklamerne på disse ting.

Problemerne ligger nogle helt andre steder. Selv om vi herinde ikke har noget med finansieringen af Danmarks Radio at gøre overhovedet, så har politikerne alligevel sørgt for at lægge deres klamme hånd på programsiden i Danmarks Radio med det resultat, at Danmarks Radio ikke inden for den givne økonomiske ramme får ret mange muligheder for at producere programmer, som brugerne er tilfredse med.

Når licensspørgsmålet bliver rejst – jeg skal igen understrege, at det ikke er denne forsamlings sag, men vi skal da ikke skjule, hvad vi mener om det, når det kommer for i radiatorådet – finder vi ikke, at en licensstigning på f.eks. 14 pct. er umiddelbart acceptabel. Vi synes, der bør sammenlignes med, at vi står over for overenskomster med, siger man, gennemsnitligt 7 pct.s stigninger. Det, der fås for disse penge, lyder egentlig meget rimeligt og fornuftigt. Så vidt jeg er orienteret, vil man bruge det til mere regionalradio, forsøg med regional-TV, begyndende i Sønderjylland, herunder et mere formaliseret samarbejde med workshopen i Haderslev. Vi synes, det er gode og rigtige ting, og vi går ind for dem, men vi mener, at prisen med den licensstigning, der er antydnet, er for høj, og vi mener især, at disse ting ville kunne fås på anden vis inden for de nuværende økonomiske rammer. Det skal jeg vende tilbage til.

Jeg vil godt knytte en kommentar til hr. Erhard Jakobsens frygt for, at lige præcis medarbejderrepræsentanterne bliver afgørende for licensen. Vi er imod den forhøjelse, men vi vil på det skarpeste tage afstand fra, at man gør det til noget odidiøst, at det eventuelt bliver medarbejderrepræsentanterne, der kommer til at have det afgørende ord. Det er jo præcis det samme som med medarbejderrepræsentanter alle mulige andre steder, og i betragtning af, at det her drejer sig om en virksomhed, som er direkte brugerfinansieret, må og skal det være et spørgsmål, der afgøres primært af virksomheden selv i forhold til dens brugere, og dér har medarbejderrepræsentanterne selvfølgelig præcis den samme ret og føler de samme forpligtelser som enhver anden, der er inde i den beslutningsproces.